

FULL PARROQUIAL

Sant Andreu de Tona

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES

Els dies feiners, a les NOU del matí, **Missa de la fèria**, a la capella fonda.

Els dijous de 2/4 de CINC fins 2/4 de SIS de la tarda, **adoració eucarística**, a la capella fonda.

Dijous dia 20,
Sant Bernat, abat i doctor de l'Església.
Memòria.

Dissabte dia 22,
A les SET del vespre, **Missa de vigília del diumenge**, a l'església parroquial.

Diumenge dia 23,
Santa Rosa de Lima
A les DEU del matí, **Missa al Santuari de Lurdes.**
I a 1/4 d'UNA del migdia, **Missa solemne**, a l'església parroquial.

INTENCIONS DE MISSES

Diumenge dia 16, a les deu del matí, pro populo.
A 1/4 d'una del migdia, pels esposos Rosendo Padrós i Núria Mauri, i pels esposos Maria Verges i Josep Canpins.

Dilluns dia 17, per la Margarita Sabaté Sabaté.

Dimarts dia 18, en acció de gràcies.

Dimecres dia 19, pels difunts de la parròquia.

Dijous dia 20, en acció de gràcies a Sant Bernat.

Divendres dia 21, pels difunts de la parròquia.

Dissabte dia 22, per en Marcell Begueria Agón, per en Josep Molist Casadevall en el 29è aniversari i els difunts de la família, i pels germans Padrós Pladevall.

Diumenge dia 23 a les deu del matí, pro populo.
A 1/4 d'una del migdia, per la Maria Miró, i per en Josep Bartrina.

La col·lecta que vam fer diumenge dia 2 d'agost va ser de 327,84€, i la de diumenge passat 9 de 258,43€. I la de divendres penitencial de 13,56€.

CASALDÀLIGA, UN JOAN DE LA CREU GUERRILLER

A Balsareny, de família de pagesos, va néixer l'any 1928 en Pere Casaldàliga i Pla. Va entrar en l'ordre dels claretians, va anar de missioner al Brasil i l'any 1971 va ser nomenat bisbe de Mato Grosso, una de les diòcesis més extenses del país (gairebé un terç d'Espanya) dominada per grans terratinents milionaris, i poblada per misèrrims camperols.

Des d'aquell lloc ignot i miserable, Casaldàliga es va convertir en un dels bisbes més famosos del món, i també en un dels poetes més seriosos del segle XX espanyol. Quan va arribar a Sao Felix do Araguaia (la seva seu episcopal), el poble tenia uns vuit-cents habitants. Avui en té més de deu mil i és mundialment conegut per la seva obra de pastor. El indis tapirapè havien decidit extingir-se, i gràcies al treball pacient i inculturat d'unes religioses, avui han reviscut i les seves barcasses solquen orgullosos, l'Araguaia.

Per suposat, ha estat un bisbe molest: incòmode per la cúria romana (ell va escriure a Mons. Romero; «Las curias no podian entenderte/ ninguna sinagoga bien montada/ puede entender a Cristo».

Però molt molest sobretot pels «fazendeiros» i terratinents brasilers que, com acostumen a fer, van intentar acabar amb la seva vida. Per un error del sicari, la bala que anava destinada a ell, va anar a

parar i va matar a un jesuïta que l'acompanyava. Quan l'episodi es va fer públic, Pau VI va tenir el valor de dir públicament al món sencer: «Qui toqui a Pere, toca a Pau» (qui toqui a Mons. Casaldàliga, toca al papa). Això li va salvar la vida.

La seva poesia, com la de Joan de la Creu, és expressió de la seva experiència de Déu. Però també del seu compromís social. Per això pot servir com a guió per a presentar-lo.

Ell va dir de si mateix que intenta actuar «*suelta la crin, y la ternura suelta*». Bona definició de l'obra de l'Esperit quan el ser humà es deixa portar per aquest «aire de Déu» que bufa allà on vol. La misericòrdia feta llibertat: Això va ser Jesús i per això, els dos trets que més s'assenyalen d'Ell en els evangelis són la seva llibertat i les seves entranyes commogudes. Perquè tota autèntica experiència de Déu ens embolcalla en misericòrdia i aquesta tendresa ens dona una llibertat nova: *Suelta la crin, y la ternura suelta*.

Per això: «*Si no sabéis quien soy, si os desconcierta/ l'amalgama de amores que cultivo: / una flor para el Che, toda la huerta/ para el Dios de Jesús, si me desvivo/ por bendecir una alambrada abierta/ y el mito de una aldea redivivo.*»

Si ens causen estranyesa totes les opcions que la solidaritat va donar a Casaldàliga llibertat per abraçar, aleshores: «*Tenedme simplemente por cristiano/ si me creéis y no sabeis quien soy*».

I amb tot l'hort per al Déu de Jesús, Casaldàliga pot descriure així la seva fe: «*Al acecho del Reino diferente/ voy amando las cosas y la gente,/ ciudadano de todo y extranjero./ Y me llama Tu Paz como un abismo/ mientras cruzo las obres guerrillero/ del mundo, de la Iglesia y de mi mismo*».

En parlar de les ombres, qualsevol altre hauria dit que el que em crida és «la Teva llum». Però el poeta no pretén ser cap intel·lectual que cregui saber més que d'altres. Transita per l'obscuritat però cridat per una «pau» (que al·ludeix més al que és experiencial que no pas a l'intel·lectual) i que és el do característic de Jesús.

Aquesta pau li donà llibertat per encarar-se i resultar molest a la institució eclesial quan va caldre; perquè «*por este mero hecho de ser también obispo/ nadie me va a pedir, así lo espero hermanos/ nadie me va a pedir que ponga piedras/ en esta honda cavidad del pecho*».

I quan l'Església s'aparta dels pobres (massa vegades!), dom Pedro deixa anar la crina i la tendresa per dir-li: «*Yo pecador y obispo me confieso/ de soñar con la Iglesia/ vestida solamente de evangelio y sandalias*».

Y per dir-li clarament al papa: «*Deja la cúria Pedro/ desmantela el sinedrio y la muralla/ordena que cambien/ todas las filacterias impecables/ en palabras de vida temblorosas*».

Ell explicava que escrivia els seus poemes en els llargs viatges de Sao Felix a Brasilia, per a les reunions de la Conferència Episcopal Brasileira. El viatge dura exactament vint-i-quatre hores d'autobús. Dom Pedro no va voler anar mai amb avió. Amb un parell d'entrepans, una coca-cola i una llibreta, i amb «tot el seu hort per al Déu de Jesús». Viatjava, resava i escrivia el poeta, guerriller de si mateix.

Tot això deixa un parell de preguntes molt importants per a la nostra fe: Crec que aquesta llibertat que brota de la misericòrdia és el millor senyal de la identitat de Jesús i del Déu de Jesús? Crec i estic disposat a acceptar que el qui es deixa portar per l'esperit d'aquesta llibertat misericordiosa s'exposa a ser crucificat o marcat amb alguna infàmia, o a compartir com sigui el destí del mestre?

Si ho creiem així, no cal res més sinó pregar una mica espantats: Que Déu ens sostingui.

José Ignacio González Faus, sj.

Publicat a la pàgina web dels jesuïtes Pastorsj.org.